

Боривој Герзић

КОРИСНО ПРОТРАЂЕНА НОЋ

црнка крупних очију је рекла
 ових седам жена пошло би вечерас
 у кревет с тобом
 једна од њих је моја сестра
 показала је на ту сестру
 која је заводљиво трептала
 и окретала се око себе на штикли
 ја сам се од некога крио
 на митингу где су окупљени
 узвикивали пароле против власти
 и кретали се улицама укруг
 као оне овце у аустралији
 за које нико није знао зашто то раде

када су се људи разишли
 видео сам да сам остао без шубаре и чарапа
 а био је март и снег
 спустио сам се главном саобраћајницом
 и од уличног продавца купио шубару и чарапе
 рекао је, сачекај, отишао у мрачан пролаз и
 вратио се с белим ципелама у руци, рекао, узми,
 видео сам да сам био бос

онда ме је припити грмаљ-пролазник
 питао зашто га гледам и хтео да се потучемо
 па је отишао
 а разбарушени младић гурнуо ми је
 своју књижицу песама у руке очекујући коментар
 било је у књизи много речи које ми ништа нису значиле
 па сам узео рибаћу четку
 и почео да стружем унутрашњост штрокавог
 уличног замрзивача за сладолед
 с чијег дна је блескало моје лице

штрока се закорила по зидовима
 четка је била мала као и бара на улици у
 којој сам испирао четку
 ипак сам до јутра успео да очистим

замрзивач
била је то корисно
протраћена ноћ

ДЕЛА СПАСЕЊА

напалм-девојчица на асфалту испод
потамнелог хоризонта
суза јој расточила зеницу
генералштаб звери урла из
нечисте утробе
униформе без тела на зиду уједињених
нација уместо гернике
на улици злато има исту вредност као
ђубре
тела људска не већа од педља
сунце је кугла у тами
почиње осми сабор

покрени се у тамјану
умиј лице сламом
руке опери у мутној води
и рашири очи
диши
слободу певај сабљом
праве и криве одвоји као
што се одвајају овце од јараца
или чекај да падне мач
оштар са обе стране

ЗЕМЉА

човек се појавио кад је већ све стајало:
дрвеће, птице, сунце и камен,
океани, месец

излегао се из света
у тај исти свет
као трава што расте из земље
да у зноју лица свог
ради, живи, потомке да рађа и умире

нејакој да људској надоградњи
придода свој обол

укопавају га у ту земљу
која је сав његов свет
из земље изашао цвилећи
у њу се враћа
размишљајући

УМЕТНИК

је врело што покуља из утробе земље
добро ако му је вода бистра и хладна
без бактерија
каменца
и тешких метала
лоше ако је замућено

без заслуга је
за квалитет своје воде
што се диже из дубина таме
само мали отвор на трбуху света
не већи од детињег
пупка

мрачај-врело не може само
себе да пије
ни да процени
квалитет сопствене воде
оно чека суво грло
да га пронађе
и утоли жеђ

напојен гласовима уздоља
путник наставља даље
а извир да се излива
лижући дошљацима врх ципеле
квасећи им пете на одласку
док не увре

ПАРАБОЛА ОДРАЗА

ови што седе на деветом и дванаестом небу
и с јаким четкицама од кобиље длаке
исцртавају свет кубистичких форми
и они изломљених облика који
метанишу доле испод крајњег хоризонта
чуче, скачу или се клањају
са стакластим погледом упереним навише
штакама би да скидају богове с неба
што у мрклој ноћи између последње
и прве месечеве четврти
извлаче мокре душе себи
мрежама баченим с висина
колоплет чудне симбиозе
доње слепе жудње и горње апатије

а пацијент на пеницилину
склупчан у утроби земље
или у дубоком мору
јетра не ради добро
квалитет крви лош
време се убрзало толико
да је постало видљиво
у телу цвили заробљен
да би у последњем часу
душа лакше узлетела

THE PARABLE OF REFLECTION

those who sit on the tenth and twelfth heaven
and with strong mare's hair brushes
depict the world of cubist forms
and those of broken shapes which
toil down below the ultimate horizon
who crouch, jump, or bow
with a glassy gaze directed upwards
with crutches, they would like to take down
the gods from the sky
which in the dark night between the last
and the first quarter of the moon
with nets thrown from above
draw wet souls to themselves
a tangle of a strange symbiosis
of lower blind desires and pretentious
upper apathy

and the patient is on penicillin
curled up in the bowels of the earth
or in the depth of the sea
the liver is not working well
quality of blood poor
time has sped up so much
that it has become visible
he is trapped in a whimpering body
for the soul to soar more easily
in the last hour